

Modern Kahramanlar Postmodern Dünyaya Karşı

Süperkahraman Filmlerinde Modernite ve Postmodernite

Göral Erinç YILMAZ

Göral Erinç YILMAZ

MODERN KAHRAMANLAR POSTMODERN DÜNYAYA KARŞI
Süperkahraman Filmlerinde Modernite ve Postmodernite

ISBN 978-625-7676-70-0

DOI 10.14527/9786257676700

Kitap içeriğinin tüm sorumluluğu yazarına aittir.

© 2021, PEGEM AKADEMİ

Bu kitabın basım, yayım ve satış hakları Pegem Akademi Yay. Eğt. Dan. Hizm. Tic. A.Ş.ye aittir. Anılan kuruluşun izni alınmadan kitabın tümü ya da bölümleri, kapak tasarımı; mekanik, elektronik, fotokopi, manyetik kayıt ya da başka yöntemlerle çoğaltılamaz, basılamaz, dağıtılamaz. Bu kitap T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı bandrolü ile satılmaktadır. Okuyucularımızın bandrolü olmayan kitaplar hakkında yayınevimize bilgi vermesini ve bandrolsüz yayınları satın almamasını diliyoruz.

Pegem Akademi Yayıncılık, 1998 yılından bugüne uluslararası düzeyde düzenli faaliyet yürüten **uluslararası akademik bir yayınev**idir. Yayımladığı kitaplar; Yükseköğretim Kurulunca tanınan yükseköğretim kurumlarının kataloglarında yer almaktadır. Dünyadaki en büyük çevrimiçi kamu erişim kataloğu olan **WorldCat** ve ayrıca Türkiye’de kurulan **Turcademy.com** tarafından yayınları taranmaktadır, indekslenmektedir. Aynı alanda farklı yazarlara ait 1000’in üzerinde yayını bulunmaktadır. Pegem Akademi Yayınları ile ilgili detaylı bilgilere <http://pegem.net> adresinden ulaşılabilir.

I. Baskı: Nisan 2021, Ankara

Yayın-Proje: Şehriban Türüldür
Dizgi-Grafik Tasarım: Tuğba Kaplan
Kapak Tasarım: Pegem Akademi

Baskı: Ay-bay Kırtasiye İnşaat Gıda Pazarlama ve Ticaret Ltd. Şti.
Çetin Ermeç Bulvarı 1314. Cadde No: 37A-B Çankaya/ANKARA
Tel: (0312) 472 58 55

Yayıncı Sertifika No: 36306
Matbaa Sertifika No: 46661

İletişim

Karanfil 2 Sokak No: 45 Kızılay/ANKARA
Yayınevi: 0312 430 67 50 - 430 67 51
Dağıtım: 0312 434 54 24 - 434 54 08
Hazırlık Kursları: 0312 419 05 60
İnternet: www.pegem.net
E-ileti: pegem@pegem.net
WhatsApp Hattı: 0538 594 92 40

Göral Erinç YILMAZ

Göral Erinç YILMAZ, 24 Şubat 1988'de Ankara'da dünyaya gelmiş, ilk ve ortaöğretimini Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nde tamamlamıştır. 2009 yılında Anadolu Üniversitesi, İletişim Bilimleri Fakültesi, Sinema ve Televizyon Bölümü'nden mezun olmuştur. Doktora çalışmasını ise 2017 yılında, Anadolu Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Sinema ve Televizyon Anabilim Dalı'nda tamamlamıştır. Doktora eğitimi süresince aynı zamanda Jonathan Fineberg'in 1940'tan Günümüze Sanat ve Alexander Bard ve Jan Söderqvist'in Netokratlar eserlerini Türkçe'ye çevirmiştir. 2017 yılından beri, Uluslararası Kıbrıs Üniversitesi, İletişim Fakültesi, Radyo-Televizyon ve Sinema bölümünde öğretim görevlisi olarak çalışmakta, senaryo yazımı, popüler sinema ve sinema sosyolojisi alanlarında çalışmalar yürütmektedir.

ORCID No: 0000-0001-8680-3848

ÖN SÖZ

Geceleri ateşin çevresinde toplanan insanların anlattığı masallardan mitlere, edebiyattan sinemaya tüm hikayeler, insanın kendini ve çevresini anlama ihtiyacından doğar. Anlam arayışı, kim olduğunu ve neden burada olduğunu bilme arzusu, kendini yaşadığı dünyada doğru biçimde konumlandırma ihtiyacı, hikaye anlatıcılarıyla anlatılan hikayenin dinleyicilerini bir araya getiren temel unsurdur. Ateşin çevresinde toplanır gibi bir kitabın, bir sahnenin, bir beyazperdenin önünde toplanır, gözlerimizi ve kulaklarımızı iyice açarak “haydi,” deriz, “anlat bana, kimim ben?”. Özdeşleştiğimiz kahramanlarla bizim olmayan, ama bize ait olan bir yolculuğa çıkar, varoluş sancılarımızı hikayenin içinde bırakıp arınmış olarak yeniden doğarız her hikayenin sonunda. Üstelik bu yolculuğa sinema gibi neredeyse tüm duyularımıza seslenen, geçmişten günümüze tüm sanat ve anlatı biçimlerini birleştirip bizi çepeçevre saran, zihnimizin ve ruhumuzun her bir noktasını harekete geçiren bir araç aracılığıyla çıktığımızda, bu bir büyü değil de nedir? Sinema, başucumuzdaki bir şaman gibi şarkılar söyleyerek benliğimizin en sancılı noktasını bulur, bize hastalığımızın kaynağını gösterir, onunla birlikte şarkılar söyleyerek ağrıdan ve hastalıktan kurtulmaya, yeniden bir bütün olmaya davet eder.

Sıklıkla yeterince “değerli” bulunmayan popüler sinema ise, büyük kitlelerle kurduğu dolaysız ilişki aracılığıyla bu görevi çok daha güçlü bir biçimde yerine getirir. Bu, belki de daha önce hiçbir anlatı biçiminin ulaşamadığı bir güçtür. Popüler sinema filmleri bu özellikleriyle araştırmacıya verili bir çağa bakmanın, onu anlamının ve çözümlemenin farklı ve yaratıcı bir yolunu sunar. Üstelik, popüler sinemanın sahip olduğu bu güç, süperkahraman filmleri gibi çok daha eski ve kolektif bilinçdışımızın içinde yer etmiş kahramanlık anlatılarından doğan hikayelerle bir araya geldiğinde, şüphesiz daha detaylı bir bakışı hak eder.

İlk defa ortaya çıktıkları tarihsel dönemlerle, dünyaya bakışlarıyla ve yaptıkları seçimlerle modernitenin birer ürünü ve örneği olan süperkahramanlar, popüler sinema aracılığıyla günümüzün postmodern dünyasına taşınmıştır. *Batman Begins* (2005), *The Dark Knight* (2008), *The Dark Knight Rises* (2012), *Captain America: The First Avenger* (2011), *Captain America: The Winter Soldier* (2014) ve *Man of Steel* (2013) filmlerinde, süperkahramanların bir anlamda “karşı karşıya geldikleri” bu yeni dünya, eski olanla ilişkisini bazıları çok keskin ve suçlayıcı, bazıları neredeyse farkedilmeyecek denli akışkan ve karmaşık birtakım karışıklıklar aracılığıyla kurar. Modern kahramanların postmodern dünyasında özgür iradenin karşısında kader, düzenin karşısında kaos, adaletin karşısında yozlaşma, gerçeğin karşısında korku ve yalan, umudun karşısında çaresizlik ve yıkım durmaktadır. Bu karışıklıklar, tıpkı günümüz dünyasında olduğu gibi filmlerin kurgusal dünyasının-

da da birbirlerini besleyerek, var ederek, zorunlu kılarak büyür. Modern ve postmodern arasındaki bu eşzamanlı uzlaşma ve suçlamanın tam ortasında yer alan süperkahramanlar, günümüz dünyasına aktardıkları “eski usül” halleri ve kaygılarıyla postmodernitenin kaygan zeminli kaotik dünyasında kendilerini yeniden konumlandırır ve varlıklarını bu yeni dünyada karşılaştıkları sonsuz suçlamalar karşısında bir kez daha ümitsizce haklı kılmaya çalışırken, bize de en temel ve onurlu biçimiyle “insan” olmanın ne anlama geldiğini yeniden hatırlatırlar.

Kolektif anlam arayışımıza bir parça da olsa ışık tutması umuduyla ve mutlulukla...

Lefkoşa, Nisan 2021

TEŞEKKÜR

Bu çalışmanın tamamlanmasında benden desteğini, yardımlarını, önerilerini ve hepsinden önemlisi zamanını esirgemeyen çok değerli Doç. Dr. Elif Gizem UęURLU'ya minnetim sonsuzdur. Kendisi, bana ve bu çalıőmaya inanmış, çok değerli akademik tavsiyeleriyle ucu bucağı görünmeyen karmakarışık bir metni toparlamamı, düzenlememi ve sınırlarını belirleyerek tamamlamamı sağlamıştır. Üstelik, değerli hocam hayatımın en zor dönemlerinden birinde karşıma çıkılmış ve sahip olduğu pırıl pırıl, aydınlık dünya görüşüyle bana yaşanan bütün anların güzelliğini fark etmeyi ve değerini bilmeyi de öğretilmiştir ki, bunun için de kendisine ayrıca teşekkür borçluyum.

Bu alıőma, uzun bir sürece yayılan ve derin bir özveri gerektiren tüm projeler gibi bir süre sonra sadece bana ait, yazılmakta olan bir metin olmaktan çıkarak önce tüm hayatımı ele geçiren, daha sonra da kaçınılmaz olarak en yakınımdaki kişilere ulaşan ve zamanla çalıőmadan başka bir şey düşünemez, konuşamaz hale gelen benim ve bana verdikleri sonsuz desteğin aracılığıyla onların da hayatlarının bir parçası olan bir "varlık" haline gelmiştir. Benden maddi manevi desteklerini asla esirgemeyen, benim bu çalıőmayı tamamlayabilmem için soyut ve somut tüm ihtiyaçlarımı karşılamak adına ellerinden geleni arkalarına koymayan, okumayı öğrendiğim ilk günden itibaren sahip olduğum potansiyele inanmayı asla bırakmayan aileme, çok sevgili annem Elvan YILMAZ ve babam Osman YILMAZ'a borcumu asla ödeyemem. Onlar olmasa bu çalışmanın tamamlanması mümkün olmazdı.

Yanısıra çok değerli fikir ve önerilerini benimle paylaşarak bu metni mümkün olan en iyi şekilde tamamlayabilmem için yardımlarını benden esirgemeyen sayın Doç. Dr. Hakan UęURLU'ya ve Doç. Dr. Yasemin ÖZGÜN'e teşekkür ederim.

İÇİNDEKİLER

Ön Söz.....	v
Teşekkür.....	vii

1. BÖLÜM: Giriş.....	1
-----------------------------	----------

2. BÖLÜM: Modernite ve Postmodernite	7
---	----------

Modernitenin Düşünsel, Toplumsal ve Ekonomik Kökenleri.....	8
Aydınlanma.....	9
Aydınlanma'da Devlet, Toplum ve Ekonomi	15
Fransız Devrimi	25
Fransız Devrimi ve Amerikan Bağımsızlık Bildirgesi.....	32
Sanayi Devrimi.....	34
Modernitenin Yükselişi ve Toplamların İnşası.....	40
Modern Devlet ve Kurumları: Modernitenin “İkili” Karakteri.....	41
Modern Toplumun Bilimi: Sosyoloji ve Pozitivizm.....	51
Ondokuzuncu Yüzyıl Felsefesi ve Edebiyatında Romantizm ve Modernite.....	59
Romantizm ve Postmodernite Arasında: Friedrich Nietzsche.....	62
Modernitenin Şehirlerinde Gezmek: Charles Baudelaire, Walter Benjamin ve Flâneur.....	66
Yirminci Yüzyılın Travmaları ve Modernitenin Krizi.....	69
İki Dünya Savaşı, Bir Buhran ve Rasyonel Aklın Krizi	70
Refleksivite ve Modern Birey.....	77
Postmodernite.....	80
Jean-François Lyotard ve Meta Anlatıların Reddi	89
Jacques Derrida ve Yapısökümü	92
(Düzçizgisel) Tarihin Sonu	96
Postmodern Toplum, Postmodern Benlik.....	100

3. BÖLÜM: Kahramanlık Anlatıları ve Popüler Sinemada Anlamın Kuruluşu.....	109
---	------------

Kahramanlık Anlatıları ve Süperkahramanların Ortaya Çıkışı	110
Superman	120
Batman.....	125

Captain America	131
Sinemada Anlamın Kuruluşu ve Popüler Sinema.....	138
Hollywood Sinemasında Tür Geleneği.....	149
Hollywood Tür Geleneğinin Toplumla, Kültürle ve İdeolojiyle İlişkisi	160
Tür Sinemasında Ritüel Yaklaşımı, Mit ve İkili Karşıtlıklar	166

4. BÖLÜM: Yöntem..... 183

5. BÖLÜM: Süperkahraman Filmlerinde Modernite ve Postmodernite 185

Batman Begins Filmindeki İkili Karşıtlıkların Çözümlemesi.....	185
Üstün İnsan/ Sıradan İnsan	187
Adalet/İntikam	191
Gerçek/Korku	198
Seçim/Eylemsizlik	205
The Dark Knight Filmindeki İkili Karşıtlıkların Çözümlemesi.....	207
Normal/Tuhaf ve Mantık/Delilik	209
Düzen/Kaos.....	214
İnşa/Yapısökümü.....	216
Toplumdışı/Toplum	219
İnanç/İnanç Kaybı.....	219
Seçim/Kader.....	223
Adalet/Hukuk	226
Kahraman/Kötü.....	227
The Dark Knight Rises Filmindeki İkili Karşıtlıkların Çözümlemesi.....	228
Gerçek/Yalan ve İnşa/Yapısökümü	229
Denge/Kaos.....	234
Eski/Yeni.....	234
Adalet/Hukuk, Seçim/Kader ve Kontrol/Kontrol Kaybı.....	235
Beden/Ruh	240
Batı/Doğu	243
İnanç Kaybı/İnanç ve Umut/Çaresizlik.....	244
Captain America: The First Avenger Filmindeki İkili Karşıtlıkların Çözümlemesi.....	245
Bilim/Batıl İnanç	248
Sıradan İnsan/Üstün İnsan	251

İnsanlık (Hümanizm)/ İnsanlığın Kaybı (Posthümanizm)	253
Ulus/Bireysellik ve Vatanseverlik/Kişisel Kazanç	262
Captain America: The Winter Soldier Filmindeki İkili Karşıtlıkların Çözümlemesi	265
Geçmiş/Gelecek	266
Düzen/Kaos ve Özgürlük/Güvenlik	272
Man of Steel Filmindeki İkili Karşıtlıkların Çözümlemesi	283
Üstün İnsan/İnsan	283
İdeal/Korku	286
Umut/Yıkım	290
Seçim/Kader	295
İnanç/Güven	297
6. BÖLÜM: Sonuç	299
Kaynakça	313

1. BÖLÜM

GİRİŞ

Modernite, 1700'lerde Aydınlanma'yla temelleri atılıp ondokuzuncu yüzyılda zirve noktasına ulaşan, insan aklını, rasyonaliteyi, "ideal toplum, ideal devlet, ideal insan, ideal kültür" fikrinin imkanlılığını vurgulayan düşünsel, toplumsal, politik ve kültürel bir tarihi, süreci, "oluş biçimi"ni ifade eden geniş kapsamlı bir kavramdır. Modernite, refah ve mutluluk sözünü yerine getirmek için temellerinin atıldığı on sekizinci yüzyıldan, "postmodernite" kavramıyla tanışılan yirminci yüzyıl sonuna dek aklın gücüne ve rasyonel insanın yaratma, üretme, düzene sokma ve kontrol etme potansiyeline duyduğu inancı sürdürmüştür. Nitekim Bauman da, "Modernite belirsizliği fethetme vaadi ve kararlılığıyla geldi; ya da en azından o çok başlı canavara karşı bir yıpratma savaşı açmakla (2013a, s. 123)," der. Bauman'a (2013a, s. 123-124) göre, Aydınlanma'yla birlikte aklın yönetimi kontrolü ele almıştır ve modernitenin işi tamamlandığında insanların dünyası artık kadere bağımlı olmayacak, insanların refahı ve mutluluğu bilginin ve bilgiye bağlı uygulamaların ürünü olacaktır. Feodalizmden kapitalist (ya da sosyalist) üretime geçilen yeni bir ekonomik düzen ve monarşinin öldüğü, kilisenin yara aldığı ve ulus devletle demokrasinin kök saldığı yeni bir toplumsal ve kültürel düzen anlamına gelmiştir. Bu yeni düzen her şeyden önce bir inşa sürecidir, hatta bir projedir - ideal bir toplum düzeni kurulabilir, ideal yasalar bulunup çıkarılabilir, herkesin refah içinde olacağı ekonomik bir sistem inşa edilebilir ve hatta ideal bir "insan" biçimi mümkündür.

Ne var ki, yirminci yüzyılda Birinci Dünya Savaşı, Büyük Buhran, İkinci Dünya Savaşı gibi birbiri ardına gelen travmalarla birlikte akla, rasyonaliteye, ideale ve insana duyulan inanç parçalanmaya, ikiyüz yıldan uzun süredir giderek hızlanan bu inşa ve ilerleme süreci başlangıçtaki iyimser ve erdemli refah ve mutluluk vaadinden uzaklaşarak bambaşka bir görünüm arz etmeye başlamış, bu kolektif toplumsal travmalar yirminci yüzyılın son çeyreğindeki düşünürler tarafından modernitenin, özellikle de Aydınlanma projesinin günahları olarak addedilmişlerdir. Bu düşünürler, modernitenin artık sona erdiğini ya da ermesi gerektiğini, dünyanın yeni ve yaygın biçimde "postmodernite" olarak adlandırılan modernite sonrası bir döneme adım attığını ileri sürmüşlerdir. Yirminci yüzyılın son çeyreği

boyunca felsefe, sosyoloji, kültür ve ekonomi alanlarında postmodernitenin moderniteyle ilişkisi, moderniteyle keskin bir ayrım oluşturan/oluşturma iddiasında olan, ya da modernitenin uzantısı olarak görülebilecek nitelikleri ve bunlardan yola çıkılarak bu yeni dönemin adlandırıldığı gibi bir “post/sonrası” dönemi mi olduğu, yoksa modernizmin geleneğinde zaten bulunan hesaplaşma ve karşı çıkış süreçlerinden bir diğeri olarak mı görülmesi gerektiği tartışılmıştır.

Lyotard, 1979’da Kanada hükümetinin isteği üzerine kaleme aldığı *Postmodern Durum*’da postmoderniteyi her şeyden önce bilginin durumu olarak ele almış (Kellner, 2011, s. 422) ve postmoderni, modernitenin temel özelliklerinden biri olan “meta anlatılara inanmazlık (Lyotard, 1984, s. xxiv)”¹ olarak tanımlamıştır. Baudrillard, Lyotard’ın meta anlatıların parçalandığı ve inanılabilirliklerini kayb ettikleri savıyla koşut sayılabilecek bir biçimde, postmodern toplumun “suretlerin ‘gerçek’i oluşturduğu ve gerçek sayıldıkları hipergerçek bir toplum” olduğunu belirtmiştir (Kellner, 2011, s. 414). Habermas modernitenin “tamamlanmamış bir proje” olduğunu belirtmiş (1997, s. 38) ve modernitenin içine düştüğü çıkmazdan, yine modern akıl aracılığıyla çıkılabileceğini savunmuştur. Postmodernizmi geç kapitalizmin kültürel mantığı olarak yorumlayan Jameson (1994) ve postmoderniteyi modernliğin başka, yeni (neo) bir biçimi olarak yorumlayan Ulrich Beck (2011) ise bu yeni dönemi ekonomi politik boyutuyla ele almışlardır. Bauman (1999) ise postmoderniteyi, üretim ve çalışmanın kutsandığı moderniteden farklı olarak, her şeyden önce tüketimle ve tüketim kültürüyle bağlantılı olarak yorumlamıştır.

Postmodernitenin varlığı ya da anlamına dair bu tartışmaların farklı alanlardaki çıkış noktalarından ya da postmodern durum, toplum, kültür ya da ekonomiyle ilgili olarak vardıkları farklı sonuçlardan bağımsız olarak biraraya geldikleri nokta, bilhassa 1980’lerle birlikte dünyanın ciddi bir değişim ve dönüşüm sürecine girmiş olduğudur. Üretimde işçi emeğine dayalı fordizmden, işçinin yerini makinenin ve mavi yakalıların yerini beyaz yakalıların aldığı post-fordizme geçilmiş, bu post-fordist ya da sanayi sonrası üretim biçimiyle beraber toplum büyük ölçüde enformasyona dayanmaya başlamıştır (Poloma, 1993, s. 323-328’den akt. Küçük, 2011a, s. 69). İngiltere’de Thatcher ve Amerika’da Reagan’la birlikte ekonomide küresel neo-liberal politikalar egemen olmuştur (Larner, 2000). Bu yeni üretim

1 Lyotard meta-anlatıyı, Tinin diyalektiği, anlamın yorumbilimi, rasyonel ya da çalışan öznenin özgürlüğüne kavuşturulması ya da zenginliğin yaratımı gibi bir tür büyük anlatıya başvuran herhangi bir meta-söylem olarak tanımlamakta (1984, s. xxiii) ve “meta-anlatılardan sonra, meşruiyet nerede bulunabilir?” (1984, s. xxiv-xxv) diye sormaktadır. Büyük ya da meta anlatılar, karmaşık ve çok geniş fenomenlerin makro teorilerini oluşturmaya çalışırlar (Nicolson, 2013, s. 8). Lyotard’a göre, modern dünyanın büyük anlatıları her şeyden önce Aydınlanma’nın bilim ve ilerleme anlatılarıdır ve onları büyük anlatılar haline getiren asıl özellikleri, “anlatısal doğalarını” gizlemeleridir. Öte yandan “küçük” anlatılar yerel anlatılardır ve yan yana gelerek “kabilevari” bir biçimde ortak bir kimlik oluştururlar (Heiskala, 2011, s. 6).

ve ekonomi anlayışının sonucunda küreselleşme hız kazanmış ve küreselleşmenin elverişli ortamında kitle iletişimi ve görsel medya dünya çapında egemenlik kurmuştur (Küçük, 2011a, s. 71). Küreselleşmeye koşut olarak bir yandan da tüm bir insanlığı, varoluşu ya da daha somut düzeyde tüm toplumları kapsayıcı meta-anlatılara duyulan güvensizlikle birlikte kültürel alanda yerele yapılan vurgu artmış ve küçük anlatılar önem kazanmış (Lyotard, 1984'ten akt. Kellner, 2011, s. 424), bununla bağlantılı olarak politikada ulus devlet modeline göre biçimlenmiş olan modern politik sistemler meşruluk kaybı yaşarken (Küçük, 2011a, s. 72) çok kültürlülük vurgusuyla birlikte "ötekilik" sorunsalı ortaya çıkmıştır (Huyssen, 2011, s. 259)". Sosyal bilimlerde yapısalcılık pozitivist bir metodoloji olarak eleştirilmeye başlanırken, yorumsamacı yaklaşım (Vattimo, 2011) ve post-yapısalcılık önem kazanmıştır (Küçük, 2011b, s. 55).

Tüm bu epistemolojik, metodolojik, sosyolojik ve ekonomik tartışmalar ve etkenler 1980'lerden bu yana birbirini besleyerek, birbirinin üzerine kapanarak şiddetlenmiş ve günümüzde küresel ölçekte etkili yeni bir sistemin parçalarını, milenyum çağının *zeitgeist*'ini² oluşturmuşlardır.

Hayatın tüm alanlarını içine alan böylesi bir konum değişikliğinin, dünyayı tüm anlamlandırma (ya da anlamlandıramama) biçimlerimizle birlikte sinemayı da etkilemesi kaçınılmazdır. Nitekim "sinema, politika, para ve kültür asla birbirinden ayrılmaz (Kolker, 2011, s. 6)". Dolayısıyla günümüz sinemasında postmodernitenin, sadece geleneksel anlatı yapısının dışına çıkan, kitsch ve pastiş gibi postmoderniteye atfedilen anlatı tekniklerine sahip ve postmodern olarak tanımlanan filmlerle sınırlı olmaktan ziyade, kendisi de yüksek kültür-kitle kültürü arasındaki ayrımı gidermeyi amaçlayan ve popüler olana büyük değer atfeden postmodernitenin (Huyssen, 2011, s. 247) vurgu alanlarından biri olan "popüler kültür" filmlerinin içeriğinde ve bununla bağlantılı olarak Hollywood'da kendini kaçınılmaz olarak ortaya koyduğu varsayılabilir. Nitekim, postmodernitenin varlığına ve anlamına dair tartışmalardan habersiz bir popüler sinema izleyicisi dahi olsak, filmler -ister gerçekçi, ister fantastik bir tarzda- bize kaçınılmaz olarak içinde yaşadığımız dünyaya dair görünümeler sunacaktır. Buradan yola çıkarak, eğer postmodern bir çağda yaşıyorsak, postmodernite içerisinde üretilen her metin kaçınılmaz olarak postmoderniteyle bağlantılı olacak, ona dair bir şey söyleyecektir. Yine eğer postmodernite ve modernite arasındaki hesaplaşma hala sona ermemişse, o zaman aynı filmler içerisinde bu hesaplaşmaya dair ipuçları da barındıracaktır. Kellner'ın da (2013, s. 30) dile getirdiği üzere, filmler belli bir dönemin olay ve fenomenlerini doğrudan betimleyerek o dönemin toplumsal gerçekliklerini belgesel ve gerçekçi bir tarzda ortaya koyabileceği gibi, bu gerçeklikleri "tercüme eden,

2 "Çağın ruhu" ya da "zamanın ruhu".